

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

B. P. Walter

THE DINNER GUEST

Copyright © B P Walter 2021

All rights reserved

The moral right of the author has been asserted

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04534-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

B. P. VOLTER

**TAJANSTVENI
GOST**

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Rebeke i Toma

*Ovde na kolenima zaklinjem se Bogu svevišnjem,
Nikada više neću stati, neću mirovati,
Dok smrt ne zatvori ove moje oči
Ili mi sudbina dâ meru osvete.*

– Henri VI, Vilijam Šekspir

*Dolazi oluja, gospodine Vejne. Bolje bi bilo da se vi i vaši prijatelji
pripremite za teška vremena, jer kad udari,
svi ćete se pitati kako ste uopšte pomislili da možete
tako raskošno da živite i ostavite tako malo nama ostalima.*

– Selina Kajl u filmu *Uspon Mračnog Viteza* (2012),
Napisali Kristofer Nolan i Džonatan Nolan

UVOD

Dan ubistva

Moj muž Metju umro je jednog neobično hladnog avgustovskog dana u vreme večere. Bili smo zajedno nešto više od deset godina, u braku pet, i da, voleli smo se. Ali ljubav se s vremenom menja, i u tim poslednjim trenucima kada sam znao da umire, pa, moram priznati da kroz taj užas, krv i šok, ljubav koju sam osećao prema njemu nije bila tako duboka kao što sam očekivao. Čak i posle svega što se dogodilo. Kad smo se venčali, pomisao da ga izgubim prošla bi kroz mene kao razorni talas. Tako nešto nisam mogao da pojmem. I mislio sam da će uvek biti tako. Trebalo je da se zaista dogodi najgore kako bih shvatio da se stvari ne odvijaju uvek onako kako mislite.

Trenutak koji mi je najviše ostao u mislima nije bio kada ga je probo nož, niti je to bio užasan zvuk koji je Metju ispustio kada je shvatio šta se dogodilo. To je bio trenutak kada se borio da progovori. Pokušao je nešto da kaže, nešto što je očigledno zaista želeo da kaže. A ja nisam mogao da razaberem reči. Nije mogao da ih formira dovoljno da prenese bilo kakvo značenje. Nisam mogao čak ni da pretpostavim. Tu je možda bila reč „posle“, mada ne mogu da budem siguran. Ali to što nisam znao, to je taj osećaj frustracije, i od tada se pitam i razmišljam o tome šta je želeo da mi kaže u svojim poslednjim trenucima.

Rejčel je mirno sedela na jednoj od trpezarijskih stolica i telefoni-rala policiji, s nožem u ruci. Ona nije ni trebalo da bude tamo te večeri. Ali navikao sam na Rejčelin zaštitni znak: pronalaženje puta do mesta,

situacija i događaja koji bi se inače odvijali bez nje. Uvek autsajder. Ali ne i danas. Danas je trebalo da preuzme glavnu ulogu.

Kada su stigli, policajci su je odmah uhapsili. Ipak, priznala je. Sedela je tamo, držeći nož, dok joj je suza blistala u oku. „Uradila sam to“, rekla je tihim, ali samouverenim glasom. „Ubila sam ga.“

Hteli su da je odvedu, kada joj je mlađi od dvojice policajaca postavio pitanje. Pitanje vredno milion dolara, kako kažu. „Zašto si ga ubila, Rejčel?“ Pretpostavljam da je stariji od njih dvojice želeo da zadrži ova-ke stvari za sobu za ispitivanje, ali se ipak okrenuo da čuje odgovor. Ali Rejčelino lice bilo je gotovo ravnodušno. Samo mali drhtaj emocija poremetio je njenu mirnu površinu lica na jednu kratkotrajnu sekundu. Zatim je odmahнула glavom i pognula je prema podu. „Ne mogu“, rekla je. Onda je odbila dalje da govori.

Odveli su je u pritvor i ostavili drugog policajca da mene i Tajtusa odveze do stanice u kolima sa rotacijom. Morao sam da nagovorim Tajtusa da izađe iz sobe. Bio je na svom krevetu, sklupčan među pokrivačima, sa slušalicama na glavi, poništavajući užas sveta oko sebe. Pred sobom je imao otvoren stari dnevnik. Pravio je jedan za svaki školski praznik, kad je bio klinac. Očigledno je to nešto što mu je Metjuova sestra usadila. Rekao mi je to jednom, kada smo gledali mladog Tajtusa kako lepi odštampane kopije prazničnih snimaka. Nisam mogao razaznati da li mu je drago što je dečak toliko uključen u aktivnost ili mu to smeta. Ali uznemirila me je činjenica da je Tajtus sada, odmah nakon scene nasilja u kuhinji, posegnuo za knjigom prepunom naših srećnih porodičnih fotografija.

„Moramo da idemo“, rekao sam mu nežno. „Policija je ovde. Moramo odmah da idemo u stanicu, kako bi mogli da razgovaraju sa nama.“

Policajac iza mene rekao mi je da obojica moramo da siđemo dole. Prišao je i stao blizu, dajući do znanja da nemamo izbora.

Video sam kako suze klize niz Tajtusovo lice, i želeo sam da ga privučem k sebi, da mu kažem da je sve u redu. Ali on se udaljio od mene.

„Molim te, Tajtuse. Moramo da idemo. Već su odveli Rejčel.“

Kada sam rekao ovo, podigao je pogled, kao što sam i pretpostavljao da hoće.

„Rejčel je priznala. Rekla im je da je to uradila.“

Tajanstveni gost

Dok se uspravljao, šiška njegove svetloplave kose pala mu je preko lica, mešajući se sa suzama.

„Ali... *zašto?*“

Tiho je izgovorio ovu poslednju reč. Zurio sam u njega, a pravo pitanje lebdelo je u vazduhu između nas, bez odgovora. *Zašto bi Rejčel priznala ubistvo koje nije počinila?*

ČARLI

Jedanaest meseci do ubistva

Rejčel smo prvi put sreli u knjižari. Metju i ja otišli smo u grad, Rostavljavući Tajtusa kod kuće da peče kolače sa mojom majkom. Kada smo odlučili da se nastanimo u Čelsiju, jedan od mojih strahova bio je da će moja majka, koja je živela u susednoj Belgreviji, pokušati da upravlja našim životom, ali generalno smo se dobro uklapali, a ona je dolazila nekoliko puta nedeljno.

Bila je moja ideja da tog sunčanog nedeljnog jutra odemo u *Voterstons* na Kings roudu. Želeo sam da uzmem tvrdi povez pretencioznog naslova, o kojem sam čitao u jednom od jutarnjih listova, više da bih bio viđen dok ga čitam nego da bih uživao u njemu. Metju je uvek bio kritičan prema ovome. „Ti se prema knjigama odnosiš kao prema *modnim detaljima*.“ Poslednje dve reči izgovorio je sa potpunim prezirom, a znalački osmeh širio se njegovim lepim licem. Nervirao me je i ja sam zagrizao mamac, rekavši mu da je to ono što sam odlučio da pročitam i zašto je to moja stvar.

Kada smo stigli do *Voterstonsa*, on je otišao pravo u odeljak za fantastiku, verovatno da bi odabrao knjigu tako veliku da bi mogla da prođe kao prilično efikasno oružje, dok sam ja listao tabelu novih tvrdih poveza. Pronašao sam knjigu koju sam želeo i posegnuo da je podignem

kada sam se sudario sa nečijom rukom. „Oh, izvini“, rekla je, smejući se i povlačeći ruku. Podigao sam pogled na nju, na njenu talasastu plavu kosu, njene jarkoplave oči. Delovala je tako živo. Veselo. Bezbrizno. Kao da je lebdela na povetarcu. Video sam da i ona mene odmerava, kao što to žene često čine. Primećivao sam to tokom celog svog odraslog života. Duže, u stvari. Kada sam bio mlad momak, na terenu za ragbi ili u klubovima, uvek bi mi neko zviždao, ili su tu bile grupe devojaka koje su želele da razgovaraju sa mnom. Posle, kako sam zalazio u odraslo doba, kroz svoje kasne dvadesete i sada, sredinom tridesetih, znaci privlačnosti postali su suptilniji, ali su i dalje bili tu. Ponekad sam se pitao da li me je to nekako oštetilo, jer sam bio jedini u svojoj grupi koji je bio toliko zgodan. *Čudesni dečko*, zadirkivao me je moj drug Arči, veselo me gurkajući dok su se devojke stvarale pored nas kada smo ulazili u barove u našim kasnim tinejdžerskim godinama. Voleo je „trenutak“, kako je to zvao, kada bi me saletele, forsirajući me da ih častim pićem, a ja bih se nasmešio izvinjavajući se i govorio im da ću ih rado častiti pićem, ali da mi je stvarno žao jer mi se više sviđaju momci nego devojke. Obično, nakon trenutka razočaranja (koje je, sada pomalo bolno priznajem, nekada davalo podsticaj mom egu), one bi ostale prijateljski raspoložene, ali bi često svoju pažnju usmerile na Arčija ili nekog od drugih momaka sa mnom. Ili bi ponekad samo ostale i razgovarale. I jedno i drugo bilo je u redu.

Sa Rejčel nije baš došlo do te tačke. Tada nisam ni znao da se zove Rejčel. Ona je bila samo žena koja je krenula da uzme istu knjigu kao i ja. Ali, kako su nam se ruke povukle jedna od druge, a pogledi nam se sreli, nekako sam znao da će ona na kraju postati deo našeg života. Samo nisam znao u kojoj meri.

„Izvini, prvo ti“, rekao sam, smešeći joj se.

Još jedan kikut. „Ne, ti, iskreno.“

Odmahnuo sam glavom. „Nisam čak ni siguran da li ću je kupiti. Ti si delovala sigurnije.“ Ovo nije bila istina. Znao sam da ću je kupiti, ali mi je bila navika da nastupam sa cvrkutavim malim frazama. To je bio deo moje stalne potrebe da opustim ljude. Posle nekoliko trenutaka, počeli smo da pričamo o recenziji knjige u *Obzerveru*, i o tome kako se sinoć o njoj raspravljalo i u *Subotnjem pregledu* Radija 4. Ona je klimala glavom i osmehivala se, i spomenula još jednu od autorovih

knjiga, ali priznao sam da nisam pročitao nijednu od njih. „Moj muž je taj koji stvarno čita“, rekao sam, klimnuvši glavom u pravcu Metjua, koji je sada pregledao listu mekih poveza koji su se prodavali na akciji upola cene. „Uglavnom fantaziju, ali i druge knjige.“

I to je bilo to. Taj jedva vidljivi treptaj u očima. Tada sam mislio da je to bilo tipično blago do umereno razočaranje kada je čula da sam oženjen, zajedno sa dodatnim iznenađenjem da sam oženjen nekim tipom. Ali naravno, sećajući se, znam da je to bilo nešto zlokobnije od toga. U tom trenutku, međutim, to je bio još jedan mali podsticaj mom egu. Jednom sam pričao Metjuu o teoriji razočaranja dvostruke nemogućnosti i kako sam siguran da je svaki put vidim u očima žena. Izašli smo sa momcima, Arčijem i Džordžom, koji su se stalno opijali, i očekivao sam da će se svi smejati, ali Metju nije. Samo je odmahnuo glavom i rekao: „Molim te, molim te, molim te, ljubavi moja, nikad nemoj da pretpostavljaš kako žene misle. Nije simpatično.“ Položio je ruku na moje koleno, pomalo mi se rugajući. „Zašto ne?“, upitao sam, iznenađen njegovim komentarem. „Zato što zvuči pretenciozno i podrugljivo, a možda i pomalo seksistički.“ I uz to, otišao je da donese još jednu turu pića, ostavljajući me da zbunjeno gledam u preostala dva.

Zbog svega ovoga, nisam planirao da pomenem Metjuu ženu u *Voterstonsu*. Pozdravili smo se i ona je otišla da kupi veliku knjigu, a ja sam nastavio da listam, s knjigom pod rukom. Ali onda smo ponovo naleтели jedno na drugo, samo pola sata kasnije, u odeljku za hranu u *Marks i Spenseru* preko puta. *Kakve su šanse?* Pomislio sam u sebi. Stavljala je dva paketa halumija* na korpicu malina. „Zanimljiva kombinacija“, prokomentarisao sam to. Ponovo se pojavio onaj kul, lepršavi smeh. A onda, pošto bi bilo čudno i nezgodno da je bilo drugačije, upoznao sam je sa Metjuom, a ona je otpozdravila i tada sam shvatio da ja ne znam njeno ime, a ni ona moje. „Ja sam Rejčel“, rekla je. „Upravo sam se doselila u kraj.“

„Sa severa?“, pitao sam, a zatim dodao: „Izvini, primetio sam naglasak.“

Postojala je mala zadržka u njenom odgovoru – možda ju je ta pretpostavka iznervirala – ali je ipak odgovorila sa osmehom. „Da, Jorkšir.“

* Halumi je tradicionalni kiparski sir koji se pravi od mešavine kozjeg i ovčijeg, a ponekad i kravljeg mleka. (Prim. prev.)

Metju je klimnuo glavom. „Veoma lepo.“

Čak sam i ja, najprijatniji, najsladi momak na koga ste ikada mogli da naletite, sada počeo da se pitam kako ćemo ovo završiti a da ne izgleda čudno. Samo zato što sam morao nešto da kažem, klimnuo sam glavom prema *voterstons* kesi, koju je držala ispod ruke, dok su joj se uglovi tvrdog poveza blago zabijali u kožu. „Vidim da postoji nešto više od toga da samo delimo zajednički izbor interesovanja.“

Pogledala je ka kesi, kao da ju je tek primetila, a jedan od halumi paketića je ispao i poskočio duž prolaza. Kada ga je Metju uhvatio, nakon nekakvog neprijatnog kikota, izvukla je nekoliko knjiga koje je kupila. „Tip na kasi rekao je da su ove dobre.“ Pogledao sam korice: tradicionalna krimi fantastika u izboru čitalačkih klubova. Više nešto što Metju voli nego ja.

„Oh, ova nam se sprema za sledeći sastanak čitalačke grupe“, rekao je, pokazujući na plavu sa svetonikom i siluetnim profilom žene na naslovnoj strani.

„Oh, kakva slučajnost. Jedva čekam da počnem.“

„Trebalo bi da dođeš“, rekao je oduševljeno. „Uvek tražimo nove članove.“

Šta, *jebote*? Postoji prijateljski nastup, a postoji i čudan. Ovoj nepoznatoj ženi nije bila potrebna pozivnica u njegov čitalački klub. Iznutra sam se zgrčio koliko mi je sve to bilo čudno, ali na moje iznenađenje, ona se nije povukla i rekla da ima mnogo obaveza i da je to bila lepa pomisao, ali hvala na pozivu – ništa od toga. U stvari se nasmešila i klimnula glavom, širom otvorenih očiju. „To bi bilo sjajno. Ako nemate ništa protiv da tek tako upadnem.“

„Uopšte ne bi tek tako upala“, rekao je, odbacujući njene proteste. „Tu smo samo ja i nekoliko prijatelja.“

„To zvuči sjajno“, rekla je, i dalje klimajući glavom.

„Oni su malo stariji od... pa, od nas, ali svi smo mi veliki ljubitelji fikcije. Možda si čula za jednog od njih... Džerom Najtli? On je glumac. Bio je u mnogim britanskim romkomima još u ranim nultim.“*

* Način upućivanja na deceniju od 2000. do 2009. Ekvivalentni izraz koji se koristi u britanskom engleskom je *noughties*. Proizilazi iz reči ništa ili nula. (Prim. prev.)

Videlo se da je Rejčel čula za njega. „Oh, da... Nisam znala da glumci rade normalne stvari kao što je odlazak u čitalačke klubove.“

„Ispostavilo se da su i oni ipak samo ljudi“, rekao je Metju i oboje su se nasmejali. I dogovorili su se. Ona je izvukla telefon. I on je izvukao svoj. Razmenili su brojeve. A tu sam bio i ja, samo sam zurio, kao jebeni niko, dok su se njih dvoje dogovarali. „To je u našoj kući na Karlajl skveru, sledeći sastanak“, objasnio je Metju. „Svi obično dolaze oko 19 časova. Smenjujemo se u tome ko će da bude domaćin, ali nemoj da misliš da moraš i ti.“ Zatim joj je dao našu kućnu adresu – potpunom strancu, adresu na kojoj smo nas dvojica i naš sin živeli i spavali – i onda je došlo vreme da se pozdravimo.

„Radujem se tome“, povikala je Rejčel za nama. „Ovo mi je ulepšalo nedelju.“ Zatim je nestala u pravcu kâsa.

„Pa, to je bilo lepo“, rekao je Metju, izgledajući zaista srećno, očigledno zadovoljan što je stekao novog prijatelja usred rashladnih vitrina za hranu. Zauzvrat sam mu se brzo osmehnuo i stavio pakovanje gurmanskih burgera u naša kolica.

„Šta?“, upitao je Metju. Znao je da sam se malo iznervirao zbog cele ove razmene; pa, iznervirao je bila pogrešna reč, zaista. Zbunio, možda. U svakom slučaju, cela ta stvar je za mene bila malo... brza. I postojalo je nešto čudno u vezi sa načinom na koji je odmah prihvatila ideju da se pridruži čitalačkom klubu, do te mere da se dogovorila da dođe u našu kuću za dve nedelje.

„Ništa“, rekao sam, blago odmahnuvši glavom. Video sam ga kako na ovo koluta očima, što me je malo više naljutilo.

Išli smo iz prodavnice do kuće gotovo u tišini. Jedine reči koje je Metju izgovorio bile su komentar da je porodica Kroffild, koja živi preko puta nas na istom trgu, upravo dobila novi BMV hibrid. Kod kuće smo zatekli Tajtusa koji je ispekao dve torte, kao i ceo poslužavnik kolačića, a moja majka je već uživala u parčetu biskvita sa limunom, dok je sedela na jednoj od visokih stolica u šanku, a sa ozvučenja iz dnevne sobe treštala muzika BBC-jevog radio-programa *Dezert ajland disks*.

„Baka je napravila glazuru“, izjavio je Tajtus, gurajući ka meni postolje sa tortom, dok sam ja prilazio njoj. „Ali kolače sam, naravno, napravio ja.“

„Sve izgleda ukusno“, rekao sam. „Možemo li da napravimo fotografiju?“

Čuo sam kako je majka frknula s neodobravanjem.

„Ti zapravo ne moraš da budeš *na* fotografiji“, rekao sam, uzdahnuvši malo. „Možeš da fotografišeš, ako želiš.“

Ona nije odgovorila na ovo, već je nagnula glavu na jednu stranu prema radiju, kao da joj je iskreno stalo šta izbleдела stara pop zvezda govori Loren Lavern o svojoj borbi sa alkoholizmom. Ne sviđa joj se ideja o Instagramu. Ona koristi Fejsbuk, ali to je to, i to samo da bi ona i ostale njene SW1* komšije mogli da kukaju o taksistima imigrantima i beskućnicima iz bezbednosti privatne grupe – što je novi način da viša klasa neopaženo posmatra i komentariše.

Instagram je nešto posebno za nas. Za početak, samo za mene. Mislio sam da sam zakasnio u tome kada su svi moji prijatelji u kancelariji počeli da ga koriste i govorili mi da nisam u toku. Arči i ostali momci iz škole već su bili na mreži. To me je zapravo podsetilo na naše školske dane, kada bi jedna osoba bila izostavljena iz grupe zbog nekog trivijalnog detalja. Odjednom je bilo kao da smo se vratili u to vreme – nisam bio deo „kul bande“ jer nisam imao Instagram. Nisam slikao svoj francuski tost ili benedikt jaja u nedelju ujutro; niko nije slikao moj goli torzo na plaži dok nehajno silazim sa glisera, niti čašu nekog pića koje mi se peni u jednoj ruci, dok drugom grlim nekog sa kim sam. A onda, sasvim iznenada, to je bilo upravo ono što sam radio. Preuzeo sam ga jednog petka uveče kada sam bio prehladen i nisam mogao da se pridružim momcima u noći tabletica i rejva. Bilo je to 2013, neposredno pre nego što smo Metju i ja počeli da izlazimo. Bio sam samac i bilo mi je dosadno, i tada sam preuzeo aplikaciju da vidim oko čega se nadigla sva ta dževa. Moja prva fotografija bila je masivni hamburger koji sam napravio od haš braunisa**, debelih kriški čedar sira, slanine i parčeta pržene piletine. Haštag fud porn. Ljudima se dopalo.

Tako sam nastavio u nedeljama i mesecima koji su usledili. Momci su me malo zadirkivali da sam licemer. A onda su bili ljubomorni jer je

* Jugozapadni okrug u Londonu. (Prim. prev.)

** Jelo od seckanog kuvanog krompira, obično sa dodatkom luka, prženog do smeđe boje. (Prim. prev.)

ono što sam objavljivao delovalo. Ljudima se dopalo. Priznajem da mi je pomoglo i to što sam dobro izgledao. O tome se govorilo u mnogim komentarima. O tome i o mom fizičkom izgledu. Nije prošlo mnogo vremena pre nego što su ljudi počeli da me nazivaju „vrući Čarli“, da mi šalju poruke pozivajući me na sastanke, čak i da me označavaju u objavama u kojima bi mi izjavljivali ljubav i želju da imaju moju bebú. To ti nešto uradi, takva vrsta pažnje. Učini da ne želiš da prestane. I tako sam nastavio. Sve u mom životu postalo je dokumentovano. Pa, skoro sve. Određen, veoma fotogeničan deo mog života. Onaj koji je pripremljen, obojen i filtriran pre nego što je objavljen u najbolje doba dana za „moju publiku“.

Bio sam malo hrabriji u tim ranim danima. Bilo je i nekih umereno rizičnih snimaka, ili onih kada bih se probudio izgledajući „oh tako savršeno“ raščupan u krevetu nekog momka sa haštag naslovom „jutro posle noći pre“. Jedan ili dva snimka Arčija i mene sa golim guzicama negde na vrhu planine na jednom od naših putovanja. Ali sam to potpuno očistio kada sam počeo da izlazim sa Metjuom. On je izgledao tako ugladen. Imao je tako savršenu pojavu. To me je zapravo nateralo da sa stidom gledam fotografije na svom fidu, postideñ što sam ikada pomislio da je takva detinjasta glupost privlačna ili dopadljiva. Odjednom sam samo želeo da predstavim veoma ružičasti, savršeni prikaz života mladog para u Londonu. Pogotovo što je Metju došao u paketu, da tako kažem, sa malim Tajtusom, koji u tom trenutku nije imao ni devet godina, i u svakom pogledu bio divan koliko svako dete može da bude. Nikada nisam toliko uračunavao decú u svoj životni plan... sve dok nisam video Metjua sa Tajtusom. I znao sam da je to ono što mi je potrebno. Morao sam da budem deo toga. Morao sam da pripadam takvoj jedinici. I tako sam postao Tata, kao što je i on bio Tata, i ubrzo je Tajtus imao dvojicu savršenih tata i mi smo bili slatki istopolni kraljevi Instagrama.

Nisam bio naivan: znao sam da nas mnogi ljudi vole što smo gej roditelji i možda se ne bi ni potrudili da lajkuju naše fotografije da smo momak i devojka. A bilo je i povremenih gadosti – ponekih komentara, s vremena na vreme, koji su mi u početku smetali, ali koje bih sada pozdravio prevrnuvši očima i slegnuvši ramenima. Ali sve je bilo tako

lako. Fotografije na kojima imamo „zabavne dane“ zahtevale su nešto napornijeg rada. Neke od njih morale su da budu pažljivo postavljene kako bi izgledale prirodno. Moji pratioci željno su ih prihvatili, lajkujući slike neoženjenog, simpatičnog plejboja koji je postao porodičan čovek, sa tako savršenim porodičnim životom da je mogao biti dizajniran u laboratoriji.

Mada to nije bilo dovoljno savršeno za moju majku. Mislila je da je prazno i plitko, i dok sam fotografisao Tajtusa kako se ceri, držeći parče torte, i Metjua koji se naginje otvorenih usta da ga kao pohlepno zagriže, video sam je kako blago odmahuje glavom. „Ljudima se to sviđa, mama“, rekao sam, listajući nastale snimke i birajući one sa pravom dozom prirodne sreće u Tajtusovim očima. „Simpatično je. Slatko je. Smešno je.“

„Ako ti tako kažeš“, rekla je mama, uzimajući moj primerak *Obzervera*, odbačenog na jednoj od sofa, da bi pregledala mesečni dodatak o ishrani. Nikada nije pročitala prave novine. Gledala ih je kao levičarsku krpu. „Da li ste imali dobru kupovinu?“, rekla je, dok je skenirala članak o savetima Najdžela Slejtera za baštu.

Prošao sam pored nje i seo na sofu preko puta, držeći u ruci tanjirić sa dva kolačića. „Da, kupio sam knjigu koju sam želeo i uzeo nešto hrane za večeru.“

„I stekli smo novog prijatelja“, povikao je Metju iz kuhinje.

Malo sam se promeškolio na sof, izvukao jedan od Metjuovih džempera iza jastuka i prebacio ga preko ruke.

„Novi prijatelj?“, rekla je na ovo što je očigledno pobudilo njeno interesovanje. „Bili ste napolju samo nešto više od sat vremena!“ Provirila je preko vrha svojih naočara za čitanje da bi se osvrnula na Metjua koji je ušao iz kuhinjskog dela, brišući kuhinjskom krpom šećer u prahu sa svojih ruku. Video sam kako je odmah spazio da još uvek imam cipele – uvek je želeo da sačuva bež tepih – ali mi nije zamerio zbog toga pred mojom mamom.

„Da, ljupka mlada žena po imenu Rejčel. Praktično smo se sudarili sa njom u *Marks i Spenseru*, iako ju je Čarli sreo ranije. Ona će se pridružiti mom čitalačkom klubu.“

Osetio sam da mi se malo skupljaju obrve od njegovih reči. Način na koji je to formulisao zvučao je kao da smo Rejčel i ja već bili prijatelji.